

Matt. 19:27-30, septuagesima 3:e årg. 140216

Alldeles innan vår text har Jesus mött den rike ynglingen. Han som frågade Jesus vad ska jag göra för gott för att få evigt liv?

Vill du gå in i livet så håll budorden, svarar Jesus. Dessa kan jag och dessa har jag hållit replikerar mannen. Vad är det som fattas?

Om du vill bli fullkomlig, så gå och sälj allt du äger och ge åt de fattiga svarar då Jesus. Kom sedan och följ mig.

Ynglingen går bedrövad bort, för han ägde mycket...

Så vänder sig Jesus till sina lärjungar och säger, "det är svårt för en rik att komma in i himmelriket. Ja det är lättare för en kamel att ta sig igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike". Lärjungarna blir bestörta, men vem kan då bli räddad, frågar man.

Jesus ser på sina vänner och säger.

"För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt."

Så kommer då dagens text.

Matt. 19:27-30

"Hur blir det då för oss?" frågade Petrus. Och man kan undra vad hans plötsliga osäkerhet kom ifrån. Men kanske är frågan motiverad efter mötet med den rike ynglingen. Kanske spred det sig en osäkerhet, finns det egentligen nån som går säker?... Ja, livet är fullt av frågor, motiverade eller inte. Hur blir det för mig, hur blir det för oss? Tyvärr är det ibland också så fullt av rädslans frågor. Kan jag? Duger jag? Får jag? Är jag en del av Guds rike? Är jag värd ett himmelrike? Eller som man ofta sa förr, är jag innanför eller utanför? Hur blir det för mina barn? Hur blir det för dom jag älskar?

Och man undrar lätt i sitt stilla sinne, vad kommer allt det här ifrån? Var kommer känslan ifrån av att inte vara tillräcklig, att inte vara värd, att inte vara värdig? Tänk på flickan i berättelsen om det osynliga barnet. Vad hade hon fått utstå och vara med om? Vad var det som gjorde att han inte såg sig vara värdig, vara en del av? Att hon till slut, till och med suddades ut och försvann

Och visst finns det bibeltexter som dom här, som liksom späder på känslan av att man liksom behöver prestera sig in i Guds rike. Att liksom förtjäna ett himmelrike. Och det blir ibland lätt som Mark Twain en gång lär ha sagt: "många har bekymmer med bibelord de inte förstår. Jag har mer bekymmer med dem jag förstår." Och dagens text är ju tyvärr ganska klar... Gör detta så ska du få hundrafalt igen och ära evigt liv.

Visst ska man ta både sitt liv och sin tro på allvar.

Men jag har aldrig lämnat nått hus, för Jesus skull. Jag har aldrig lämnat nån bror eller syster, varken far eller mor eller barn eller åkrar... så, hur blir det då för mig, ja, hur blir det då för mig?...

Kanske får också jag bara förlita mig på, på Guds förmåga att kunna baxa en kamel genom ett nålsöga.

Nej Mark Twain, du har tyvärr ibland rätt, bibeln är inte alltid helt lätt att begripa, även när den är glasklar...

Den Jesus som evangelisterna ibland målar upp, är inte alltid helt lätt att förstå. Och ibland kanske man måste fråga, vad är autentiskt och vad är kanske uttryck för något som man i en liten och trängd urkyrka ville bevara och slå vakt om.

Men då får man liksom försöka tolka text med text, vad säger Jesus vid andra tillfällen? Vad kan vara rimligt och möjligt, och vad stämmer med den Jesus jag tror mig hålla på att lära känna? Och vad stämmer med den kärleksfulla Gud jag vill tro på.

Så det evangeliet egentligen berättar för oss tänker jag, det är inte att vi kan bli värda, utan att vi redan är värdiga. Att vara född som människa är att redan vara värdig. Guds rike står öppet för var och en av oss. Att vara född till Guds avbild, ja nästan till ett Gudaväsen står det ju, det är att redan ha del av, att redan vara en del av.

Och i dagens underbara gammaltestamentliga text från Salomos vishet läser vi: Som vågens minsta vikt är hela världen för dig, som en droppe av morgonens dagg, där den faller ner på jorden. Men du är barmhärtig mot alla, därför att du förmår allt, och du överser med människornas synder, för att de skall omvända sig. Du älskar allt som finns till och avskyr ingenting av det du skapat, ty du skulle aldrig ha gett gestalt åt något du hatade. Hur skulle något ha kunnat bestå mot din vilja? Hur hade det kunnat bevaras om det inte hade kallats till liv av dig? Du skonar allt därför att det är ditt, du härskare som älskar allt levande

Att se i kärlek, visst är det det hela handlar om. "Du älskar allt som finns till och avskyr ingenting av det du skapat" Att Gud ser i kärlek på oss.

Och jag tänker att evangeliet är vad muminfamiljen fick vara för det osynliga barnet. Här kommer ett barn som mötts av så mycket ironi och elakheter att det till slut har slutat att synas, ja nästan slutat att finnas till. Det enda som hördes var den lilla bjällran runt halsen. Visst finns det mycket klokskap i den lilla berättelsen. För hur kan man synas och ta plats? Hur kan man älska sig själv, om man bara möts av känslan av att inte vara värd. Kan jag? Duger jag? Får jag?... Det hade borrar sig djupt i själen på henne.

Men det var inte försent. Hon mötte en familj, hon mötte något, kanske som ett evangelium. Något, någon som ser och som vill henne något gott, och detta, det får henne att växa. Någon som ser det tillsynes osynliga, och får det att bli något, att bli någon. Det finns ett evangelium också för alla tillstuckade och sargade människor. Det finns ett evangelium för oss alla.

Nej, det handlar som sagt inte om att du ska ses som värd eller inte, utan om att du redan i detta nu är värdig, värdig att få vara människa. Mitt i Guds rike, mitt bland andra människor.

Mumin-mamman trodde in i det sista att det hade med hennes mirakelkur att göra, och det fick hon fortsätta att tro. Men vi vet, att det som förändrar en människa, det är kärleken och det är omsorgen.

Frågorna kommer vi nog aldrig att komma undan. Därtill är nog livet alldeles för komplext. Och många av våra frågor kommer nog också att vara rädslans frågor.

”Hur blir det då för oss?”

Men om frågorna skulle handla om, om vi är värdiga i Guds ögon? Om vi är värdiga att ta del av riket? Om vi är värdiga Guds kärlek? Ja då har nog nånting liksom gått på tok. För om vi inte tror att Guds kärlek följer mig genom livets alla skeenden, vad skulle vi då tro på? Om vi inte litade på Gud, vem skulle vi då verkligen ytterst ha att lita på?